

НАШ Вісімнадцятий

Інформаційно-аналітична газета 18 округу

№ 5 29 квітня 2013р

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

У цьому простому пасхальному побажанні вмістилася вся велич найбільшого і найсвітлішого християнського свята. Христове Воскресіння - це перемога життя над смертю, віри над сумнівами, надії над відчаєм, прощення над злобою. Ми йшли до цього благословенного свята крізь дні великого смирення, покаяння та переосмислення своїх вчинків. Молитвами та просто милосердним ставленням до оточуючих кожен будував в душі храм, щоб потім у ньому оселилася радість і спокій. Впевнений, що добрі справи обов'язково повернуться до кожного сторицею.

Сердечно вітаю Вас, дорогі мої земляки, з Воскресінням Христовим! Щиро бажаю Вам віри, надії, любові та душевної благодаті. Нехай щедрими будуть Великодні кошики, а за великим святковим столом обов'язково збирається уся дружна родина. Хай воскреслий спаситель дарує Вам мир, загоду і щастя!

з повагою
народний депутат України
Григорій Калетнік

З Днем Перемоги!

Шановні мої земляки, ветерани Великої Вітчизняної війни, учасники бойових дій, діти повоєнної епохи! Щиро вітаю Вас із героїчним, славним святом 9 травня! Наш народ високою і дорогою ціною заплатив за радість жити, дихати на повні груди, трудитися, народжувати і рости дітей під мирним небом. Немає в Україні жодної родини, якої б не опалив смертоносний вітер фашистської навали. Одні полягли на передовій, інші повернулися додому з тяжкими ранами, на плечі третіх лягли страшні післявоєнні руїни і голод. Треба було засівати поля, зводити мости, школи, цілі міста для майбутніх поколінь. Низько кланяюся кожному, хто поклав своє життя і здоров'я на оltар Батьківщини! Ми навіки зобов'язані пам'ятати подвиг наших батьків та дідів і не маємо права розчарувати їх своїми словами, вчинками, бездіяльністю, адже вони відвоювали для нас найсокровенніше - рідну землю. Від всього серця бажаю нашим мужнім ветеранам довголіття, здоров'я, сімейного затишку, втіхи від дітей, онуків та правнуків; а всім нам, сучасникам, сонячного безхмарного неба над головою, єдності та любові до батьківської землі!

з повагою
народний депутат України
Григорій Калетнік

«Посмішці» - 20 років!

Квіти для ювілярів
від Г. Калетніка

19 квітня у залі Гайсинського районного будинку культури було, як ніколи, велелюдно. Танцювальній гордості району - народному аматорському колективу спортивного танцю «Посмішка» виповнилося 20 років від дня заснування. Увесь цей час незмінним керівником трупи і другою мамою для юних танцюристів залишається Алла Миколаївна Поздоровкіна. Сьогодні її колектив нараховує 110 дітей віком від 4 до 16 років. Більшість з них і по закінченні навчання не по-

лишають захоплення хореографією. Натхненні постановки Алли Поздоровкіної 8 років поспіль здобували для «Посмішки» перші місця на дитячому конкурсі «Чорноморські ігри». Втім, цього блискавичного сходження на олімп могло б не бути, якби одного разу на талановитих дітей з Гайсинщини не звернув увагу народний депутат України Григорій Калетнік. Під час відбудованого туру у Вінницю журі досить прохолодно поставилося до постановки «Воскресіння Ісуса», яку представила «Посмішка». Натомість Григорій Миколайович відчув великий потенціал у гайсинчан, пропонував поїздку колективу у Скадовськ і не помилився. Діти повернулися додому з перемогою. Відтоді «Посмішка» вважає його своїм добрим другом і майже ангелом-заступником. Дружба між народним депутатом та юними зірками танцю триває і нині. З-поміж численних вражень, отриманих на найкращих сценах України, є і участь в Подільському балу-2013

у Вінницькому національному аграрному університеті, де «Посмішка» представляла хореографічну постановку на пісню Висоцького.

Двогодинний ювілейний концерт з'явив оплески і широкі емоції. З днем народження ювілярів вітало керівництво міста, району та області, друзі та колеги по сцені. Дарунком від аграрного університету став виступ квартету «Галант» та акордеоніста Олександра Грудіна. Григорій Калетнік на свято поспішив прямо із зали Верховної Ради, юним танцюристам подарував техніку, необхідну для занять танцями і вкотре пригадав, як сильно його вразили маленькі обдаровані гайсинчани під час першої зустрічі. Танцюристи ж пообіцяли й надалі прославляти квітуче Поділля по всій Україні та за її межами. Не дарма кажуть: не творчих дітей не буває, є лише діти, яким не створили відповідних умов.

Тетяна ПОДОЛЯН

Шкільна радість у Старій Прилуці

Зі Старою Прилукою Липовецького району Григорія Миколайовича пов'язує не одна спільна з громадою добра справа. Минулого року при допомозі сільського голови Віктора Любченка тут було вирішено проблему вуличного освітлення. Потім, дізнавшись від мешканців про відсутність у школі елементарного спортивного інвентарю, народний депутат подарував учням набір футбольних та волейбольних м'ячів.

Ще однією тупиковою проблемою для староприлуцької школи стала закупівля меблів для I класу. Першачків у селі нині всього дванадцять, однак і така невелика кількість парт - непосильний тягар для маленького місцевого бюджету. Григорій Калетнік радо відгукнувся на прохання батьківського та вчительського колективу. 6 сучасних парт-трансформерів зайняли почесне місце у класній кімнаті.

Свого благодійника маленькі розумники зустріли віршованими рядками, пісню та запашним пишним короваєм. Він же не зміг втримати усмішку, коли по-дитячому відверто вони почали розповідати йому, як давньому другу, про своє шкільне життя-буття та мрії. На

згадку про свято, малеча вручила поважним гостям власноруч виготовлені ікебани та листівки.

«Ці парти ростимуть разом з нашими школярями, адже їх можна трансформувати по мірі росту дитини. - Зауважила класний керівник Ірина Плахотнюк, - це не просто подарунок - це профілактика сколіозу, а відтак турбота про здоров'я дітей. Від того, як учень сидить на уроці і чи зручно йому, залежить і постава, і майбутній розвиток. Від імені батьків та вчителів дякую Григорію Миколайовичу за людяність, небайдужість і час, який він знаходить у своєму щільному графіку, щоб особисто зустрітися з людьми та вивчити їхні проблеми.»

Під час перебування у Старій Прилуці парламентар встиг також поспілкуватися з ветеранами Великої вітчизняної війни та побувати на дружньому чемпіонаті з волейболу між одинадятикласниками та випускниками школи. Спортсменам він вручив футболки та пам'ятні сувеніри, а їхнім тренерам побажав будь-що прагнути поставленої мети і вести своїх вихованців до високих чемпіонських олімпів.

Тетяна ПОДОЛЯН

Велика танцювальна родина на сцені

Ювілейний концерт

До Дня Великої Перемоги

Долі викарбовані війною

Попри всі суперечки сучасників, темні плями в історії і часову віддаленість довжиною у 68 років, 9 травня залишається для нашого народу непохитним символом мужності, патріотизму і єднання. І так хочеться говорити про подвиг наших воїнів особливими словами - тими, які роз'яструють душу до сліз і гордості. Хочеться говорити без зайвого пафосу і сухої статистики - не красномовними образами, а реальними історіями. Щоб бентежило! Долі п'ятьох подолян об'єднали дуже схожі між собою пекельні фронтові спогади. Вони і є жива історія, якою треба пишатися і яку неможливо переписати.

Нині їй - 92, хоча зовні її не скажеш: тендітна, інтелігентка, весела жінка; очі ясніють молодістю і жагою до життя. Коли спілкується з молодими, намагається прищепити їм милосердя, любов і повагу до героїчної минувшини; а зустрічається з народним депутатом - розповідає про проблеми інших. Ніколи нічого не просить для себе - таке вже виховання!

Гіркоти не видно у світлій

Віра Іванівна Ковалик

посмішці Віри Іванівни, попри те, що гірко на долю випало немало. У 33-му від голоду помер батько. Сім'я втратила годувальника, тож і Віра рано стала до праці. До війни встигла попрацювати вчителькою 1-го класу, а в жовтні 1941 року добровольцем пішла на фронт. Чи думалось тоді дівчині, що у рідний Липовець може вже не повернутись, що так багато в житті ще не встигла пізнати? Але батьківщина опинилась у полоні ворога і кожен боєць був на вагу золота. Вагаться - означало б зрадити рідну землю.

Всю війну Віра Іванівна пройшла у складі 18-го танкового корпусу 5 танкової Армії. Воювала під Сталінградом, Белгородом, хутором Михайлівським, Прохорівкою. Брала участь у форсуванні Дніпра, звільненні міст Умань, Кіровоград, Бершадь. На полі бою надавала медичну допомогу пораненим, працювала завідувачем відділу з

підготовки танків до бою і навіть ходила у розвідку. Війна зберегла її життя та похитнула здоров'я. Сумним спогадом про жахіття Сталінграду залишилось поранення, а в боях під Кіровоградом Віра Ковалик отримала контузію. Серед довгих місяців наступів і оборони видавалися їй хвилини простих земних радощів - на фронті також були і симпатії, і вірна дружба. Вогонь та смерть Віри Іванівни пройшла у танкових військах пліч-о-пліч зі своїм чоловіком Миколою.

Вже в мирний час Бог подарував цьому мужньому подружжю двох доньок та сина і щастя мирної праці під чистим небом. Віра Ковалик і сьогодні активна і життєрадісна, бере участь в громадських заходах, цікавиться усім, що відбувається в державі. Каже, що не вмє сидіти, склавши руки, і готова ділитись своєю невичерпною енергією з тими, хто цього потребує.

Марія Данилівна Шаркова

Таких, як вона, жінок насправді одиниці. Фронтовими дорогами пройшла Марія Шаркова від батьківської хати аж до Берліна.

А почалося все, як і в мільйонів радянських людей, з вісті про віроломний напад фашистських загарбників. Навчання у Вінницькому педагогічному технікумі було відкладено на потім. З Днепродзержинського коксохімзаводу молодь евакуювали разом зі стратегічним обладнанням на Урал, до Нижнього Тагілу. Спочатку, згадує Марія Данилівна, усі працювали на будівництві, а потім в армію почали мобілізувати жінок, бо чоловіків-солдат уже не вистачало. Марію разом з іншими направили до м.Троїцьк у військову школу, а далі у складі 12 окремого інженерного батальйону - на Сталінградський фронт. Будували аеродроми, укріплення, все, чого потребувала оборона.

Майже усю війну пройшла Марія поруч зі своїм фронтовим товаришем, командиром відділення Миколою Федоровичем. Він ставився до неї милою «україночку», як до рідної сестри; допомагав і захищав.

Та одного разу, після звільнення Києва командир роки запитав Марію Данилівну, чи не хоче вона одружитися з офіцером Шарковим, бо ж вона йому до душі. На це дівчина сором'язливо відповіла: «Доживемо до Перемоги - побачимо!» Доля розпорядилася так, що радість скінчення війни на руїнах рейхстагу святкували обоє.

У 1945-му Марія демобілізувалася і повернулася на Вінниччину до мами, а фронтовий друг Микола Федорович поїхав за нею слідом. 4 листопада 1945 року вони одружилися. Важко було не лише на передовій, але й потім, у повосенний час. Розруха, злидні, страшний голод 46-47 років... Втім, була непоборна віра у те, що народові, який зупинив нелюдську агресію і фанатизм, усе під силу. Саме та віра підняла країну з колін і дала їй майбутнє.

Федір Григорович Пачіска

За юних літ він встиг попробувати черствого сирітського хліба і виміряти власні сили у багатьох справах. То різноробчим влаштувався у колгосп, то на Ситківський цукрової завод. У

свої 19 років Федір Пачіска мав велике бажання служити на благо Батьківщини і дуже здив, коли отримав виклик до військомату. Ось тільки через поганний зір хлопця не взяли. То був останній мирний рік - 1940-ий...

Перший ще не зовсім воєнний спогад - переправа через Дніпро. Плач і стогін повсюди. А в полях пишно вродив хліб, та колоски всі столочені - свої й знищили, аби ворогу не дісталося. А потім був запасний полк в Тбілісі. Ані їжі, ані води. Усюди - бруд і воші. Одяг, який видали солдатам, наскрізь світив дірками, взуття ж годі було просити - місяць ходили босоніж.

Федір Григорович пам'ятає й інше пекло - Сталінградське, куди попав вже маючи звання молодшого лейтенан-

та. Командувач армії привітав новобранців із присвоєнням офіцерського звання і сказав, що тепер мусять стояти на смерть, тільки б не пустити німців через Дон. У ворога була потужна техніка, а у наших інколи і патронів бракувало. І, коли робилося зовсім лячно, кожен уявляв за своєю спиною маму, сестру, наречену... і стояв до кінця. Федір Григорович вистояв і у тому бою, і багатьох наступних, пережив тяжке поранення і концтабір. Був звільнений американськими військами. І на пропозицію поїхати жити за океан, не вагаючись відповів, що обирає Україну. Таку як є, зруйновану, випалену, але рідну.

Нині йому 92. Він малює картини, а ночами, коли сон не йде, пише спогади. Щоб молодь знала правду про війну.

Федір Якимович Волянський

Коли почалася війна Феді Волянському було 23 роки. Він обрав собі мирну і почесну професію вчителя.

До військової служби молодий математик був не придатний через поганний зір. Та щойно країну облетіла звістка про фашистський напад, Федору Якимовичу разом з товаришем доручили переправити колонну шістнадцятирічних хлопчаків у тил до Ворошиловграда. Йшли вони пішки кілька тижнів через усю Україну і повсюди їх зустрічали співчуттям та слізьми.

Дорогами евакуації дійшов Федір Волянський до самого Ташкенту, а там потрапив до військового училища. І хоч мав проблеми з очима, все одно пішов на фронт - в 64-ту окрему стрілецьку бригаду.

Із боєм в серці згадує Федір Якимович бій біля білоруського міста Орша. Там йому, рядовому, довелося замінити загиблого командира взводу. І поки ввірені йому 47 бійців виконували військовий маневр, він сам потрапив під обстріл. 4 кулі пройшли руку, а кулеметна черга пробила стегно. Він лежав у ривчакі і відчував, як поволі спливає кров'ю. Потім був госпіталь і довгі місяці реабілітації, а далі знову - наступ. 25 квітня 1945 року його 208-а запасна рота разом з іншими взяла Кенігсберг, а через два тижні

весь світ вже радів перемозі над фашизмом.

Після війни Федір Волянський повернувся на рідну серцю Вінниччину і присвятив себе вчительській роботі, якій віддав 38 років життя. Неймовірно пишається він тим, що дав великий багаж знань своїм дітям та онукам. Є серед них медики, архітектор, льотчик. А коли вся родина збирається разом, серце ветерана радіє і ніби молодість повертається до нього. У свої 95 він ще тримає у садку вулики і з гордістю пригощає рідних медом квітучого Поділля.

Михайло Степанович Шевчук

Михайло Степанович міцно пустив коріння у землю рідного Сокольця: звідси йшов на фронт, сюди ж повернувся після війни. У 1941-му потрапив до Тамбовського військового піхотного училища, а далі під Ржев, потім на Калінінський фронт і згодом на Третій Білоруський.

Скільки б років не минулося з того часу, а він заплющує очі і знову бачить обличчя однополчан, пам'ятає їхні імена, дати усіх боїв... І завжди плаче - надто болочні і живі ті спогади. Ось він з трьома бійцями везе на підводі міни. Коні грузнуть у вибитих на дорозі траншеях, навкруги розриваються снаряди. Аби вижити солдати щоразу лягають додолу,

прямо у липку дорожню багнюку. Під час цієї військової операції молодий сокольчанин дивом уник загибелі. Тоді смерть на себе прийняв бойовий кінь.

Якось Михайла Шевчука призначили командиром стрілецької роти. Однієї дощової днини рота вийшла на рівнинну місцевість і раптом потрапила під шквальний вогонь. Кулі свистіли над головами щосекунди. Живими з того вбивчого поля вийшли лише 18 із 120 солдат.

Сльоза бринить на очах ветерана і тоді, коли розповідає про автомобіль, який отримав завдяки народному депутату України Григорію Калетніку. У законній черзі на безкоштовне отримання машини Михайло Степанович перебував останні 8 років.

Скільки не звертався до різних інстанцій, всюди чув одну відповідь: наберіться терпіння. А куди ж чекати, каже, якщо дев'ятих десятків розмін'яв?! І тоді ветеран написав листа до Григорія Миколайовича. За кілька місяців залізний кінь вже красувався на подвір'ї. І хоч сам власник вже немає здоров'я, щоб сідати за кермо, до лікаря або ж у інших справах його возять онуки.

Батько пішов на фронт, щойно Радянським Союзом прокилася звістка про те, що батьківщина під загрозою. Віктор Іванович, як найстарша в сім'ї дитина, мусив враз стати дорослим чоловіком і дбати про родину. А їх у батьків було шестеро. Чи думав про цю непросту і відповідальну місію дванадцятирічний хлопчина, сказати важко! Він просто робив те, чого вимагали обставини - опікав менших і допомагав матері.

Разом з іншими родина Марківських евакуювалася з рідної Ротмистрівки до с.Вереміївка, що на Полтавщині. Віктор Іванович ніколи не міг забути своєї першої пережитої «бомбोजки» на мосту через Дні-

Живий, бо його пам'ятають

Написати матеріал про голову Липовецької районної організації ветеранів війни, праці та Збройних сил України Віктора Івановича Марківського журналістам порекомендував народний депутат України Григорій Калетнік. Цих двох активних діячів суспільного життя пов'язувала багаторічна співпраця та теплі дружні стосунки. У Віктора Івановича на все вистачало і сил, і часу - на ветеранів, солдатських вдов, на спілкування з молоддю, на організацію численних заходів...Коли його не стало, здалося на мить, що він просто поїхав у своїх звичайних справах, а всі ми, живі, в черговий раз гортаємо нетлінні сторінки його унікальної долі.

про. Тільки Богові відомо, як вони тоді вціліли.

На Полтавщині жилося скрутно - чужа сторона, незнайоме село, болісна невизначеність майбутнього і злидні. Матері з усіх сторін радили роздати дітей по бездітним родинам, аби не померли з голоду. Ось тільки її материнське серце було проти. Старший син Вітя пішов працювати у колгосп їздовим, так і вижили. У 1943-му наші війська звільнили Вереміївку від німців, колгосп виділив для родини Марківських підводу і вони вирушили назад, на батьківщину. Смутом і пустою зустріла своїх біженців рідна Ротмистрівка. Фашисти майже зрівняли її із землею, хата Марківських згоріла до останньої дрізки, тільки сарай вистояв. У ньому й оселилися Віктор Іванович з родиною та його рідна тітка із трьома дітьми. Батько додому не повернувся.

Під мирним небом Віктор Івано-

вич Марківський розкрив себе, як людина щедрої і щирої вдачі, невтомний працелюб, активний громадський діяч, добрий друг і колега. На початку своєї трудової діяльності працював ветеринарним фельдшером у рідному селі. Люди й досі згадують: постукай у двері Марківського хоч би посеред ночі, встане і піде рятувати худобу. Жодній людині у допомозі не відмовив. А бувало, у сільській крамниці закупить цукерок і всіх дітей дорогою пригощає.

У 1955 році Віктор Іванович був обраний головою Вербівської сільради, пізніше очолював колгосп «Новий Шлях» у с.Журава та колгосп «Україна» у Зозові. За нього обидва господарства вийшли у флагами району.

2003-го року ветерани Липовеччини висловили йому свою високу довіру і обрали головою районної ветеранської організації. Саме Віктор Іванович налагодив зв'язки з

посольствами Росії, Словаччини. За життя був нагороджений понад 50 грамотами, отримав орден України «За заслуги III ступеня», «Словацький орден Свободи III ступеня», медалі «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років», медаль «Захиснику Вітчизни» та 10 ювілейних медалей.

Зі своєю дружиною Марією Микитівною прожив у щасливому шлюбі 63 роки, виростив двох синів та доньку. Коли рідні просили його перевести подих і відпочити, він цілком серйозно відповідав «Якщо зупинюся - то й жити перестану». Такі, як Віктор Іванович, назавжди залишаються в пам'яті. Та вони, напевне, і не йдуть, а відлітають, мов у фронтівій пісні, разом з журавлями. І там, з-під небесної блакиті, продовжують опікати тих, хто залишився на землі.

Тетяна ДОВГАНЬ

Настя Куземко вишиває з дитинства

Сильна духом подолянка

Як часто в своєму житті ми гніваємо небо безпідставними скаргами на долю, жалиємося, що для абсолютного щастя бракує ще чогось, зовсім мізерного. А поряд з нами ходять люди, життя яких позначено численними непростими випробуваннями, а вони радіють кожній секунді, цінують час і заповнюють, що щасливі.

Такою унікальною сильною духом особистістю є жителька с.Попівка Анастасія Куземко. Хата, в якій Настя мешкає з бабусею, зачаровує вишитими шедеврами. Ікони, пейзажі, рушники, подушечки і навіть штори - усе зроблене майстерними руками кількох поколінь жінок цієї родини. За свій талант до рукоділля Настя вдячна мамі, якої не стало кілька років тому, а батька дівчина навіть не пам'ятає. У самій ж Насті - важка недуга. Через вроджені вивихи тазостегнових суглобів вона стала на ніжки лише у п'ять років, а в дорослому житті отримала групу інвалідності. Певний час Настя працювала в сільському дитсадку вихователем і раділа кожній хвилині спілкування з дітьми, та через біль у ногах була змушена полишити роботу. Втім, незламна духом подолянка не здається і нині веде гурток рукоділля. Дівчатка приходять до неї додому, а вона ділиться з ними безцінним скарбом - своєю творчістю, вчить в'язанню, вишиванню та бісероплетінню. Кошти від таких уроків молода майстриня перераховує для потреб онкохворих дітей, хоч сама зараз бореться з новою важкою хворобою.

«Напевне, Бог випробує мене, щоб зробити сильнішою. - Каже Настя. - Я вдячна всім, хто пам'ятає мою маму, хто ходить на її могилку. Я дякую тим, хто не забуває про мене і підтримує у важку хвилину. Помічники Григорія Миколайовича частенько провідують нас з бабусею, допомагають матеріально і морально. Це надихає мене жити і трудитись.»

Найбільшим скарбом у житті Настуся вважає спілкування. Вона вірить, що, коли подолає випробування недугою, присвятить себе турботі про дітей. Недарма ж обрала для себе професію соціального працівника.

Тетяна ПОДОЛЯН

Помічники народного депутата в гостях у майстрині

Дружній громаді - усе під силу

Кажуть: найпростіший спосіб допомогти - дати людям те, чого вони просять, а найефективніший - згуртувати їх навколо спільної справи. Так відбулося у с.Якимівка, де місцевий священник перейнявся ідеєю будівництва церковної трапезної для потреб громади.

Приміщення колишньої шкільної їдальні розташоване неподалік від церкви і вже давно передане місцевій парафії. Будівля запусчена і довгий час знаходилась без опіки, тому і покривля зносилася, і всередині було захаращено. Втім, отця Ярослава це не злякало. Він переконаний: світ не без добрих людей, а згуртована громада здатна на ве-

ликі справи. З такими словами він і звернувся до односельців, коли прийшов до них по пораду. Трапезну він розглядає ширше, аніж просто приміщення для поминальних обідів. У ній можна було б відкрити недільну школу для дітей та молоді, вчити юне покоління духовних основ милосердя, співчуття, моральності. Тут відбуватимуться релігійні урочистості, присвячені Різду, Великодню та іншим знаменним датам церковного календаря. Взимку, коли в самому храмі досить холодно, трапезна могла б виконувати роль хрестильної кімнати.

Роботи багато, розповідає ба-

тющка, але його серце тішиться, бо кожен парафіянин намагається принести користь спільній справі. Одні допомагають грошима, інші - власною безпосередньою участю в ремонтних роботах.

В середині березня в Якимівці в черговий раз побували помічники народного депутата Григорія Калетнік. Отець Ярослав з гордістю показав їм сільську толоку і те, як швидко нежила будівля змінює свої обриси. Політичний діяч підтримав добре починання якимівської громади фінансовим внеском у будів-

Отець Ярослав біля храму у с.Якимівка

ництво. Жителі Якимівки впевнені, завдяки спільним зусиллям церковну трапезну урочисто відкриють вже на початку літа.

Дмитро СУБОТНІЙ

Актуально

Податок на землю: збільшувати чи ні?

Ще в січні нинішнього року у Міністерстві фінансів заговорили про те, що існуючий податок на землю (12 гривень з 1 га) є мізерним і варто було б його переглянути. У законопроекті «Про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо стягнення плати за землю)», розробленому Мінфіном, передбачалося потрійне збільшення ставки податку на земельні ділянки сільгоспзгід (незалежно від місця розташування) з 1 січня 2014 року. Щоправда, невдовзі таку законодавчу ініціативу відклали чи то у небуття, чи просто «на потім». Хто знає, чи не взялися б за ці зміни парламентарі, як би Верховна Рада 7 скликання працювала стабільно і без блокувань трибуни?! Час від часу у суспільстві знову порушується питання: для кого і якою мірою треба змінювати

податок на землю.

«Я би не розглядав сільське господарство, як діїну корову, з якої можна все брати для наповнення бюджету і нічого їй не давати. Адже порівняно з іншими країнами, де власники землі мають фінансову підтримку, сільгоспвиробники — дотації (бо формують продовольчу безпеку), наш агросектор і без того перебуває у дискримінаційному становищі. Тим більше, що країна ставить перед собою завдання значно збільшити виробництво агропродукції до 2015 року». - Так коментує ситуацію голова парламентського Комітету з питань аграрної політики та земельних відносин Григорій Калетнік.

Правда полягає в тому, що обкласти українські гектари десятикратним податком, причому одним махом і не зважаючи на людей,

пропонують саме ті, хто особливо й не заглиблювався в стан речей на селі. Для більшості агрохолдингів та крупних земельних орендарів податок давно є фіксованим і становить нині близько 6 гривень за гектар. У такий спосіб держава підтримує тих, хто отримує три чверті доходу від продажу власної сільгосппродукції. У той же час податок за звичайним тарифом платити сім мільйонів звичайних земельних пайовиків. Це ті прості селяни, які здають свої паї в оренду, аби ж обробляють їх власноруч. Причому доходи від реалізації вирощених фруктів чи овочів або від оренди землі є досить скромними, і якщо податок зробить стрибок вгору, люди втратять сенс до праці.

«Податок на землю категорично не можна збільшувати для сільгоспземель індивідуального

сектору або присадибних ділянок у межах населених пунктів. Селянам і так несолодко живеться у сільській місцевості. І те, що вони вирощують біля хаги якусь гордину (переважно для себе, не для продажу), не маючи роботи, можуть себе прогодувати — це вже великий плюс.» - Вважає Григорій Калетнік. На його думку, можна було б підняти податок на землю, яку використовують для вироблення товарної сільгосппродукції поза межами населених пунктів. Це стосуватиметься фермерів та агрохолдингів. На початковому етапі, плата могла б становити від 35-40 гривень.

Самі ж агрохолдинги голова профільного комітету радить перевести на загальну систему оподаткування, оскільки вони здебільшого мають мінімальне соціальне навантаження, не бентежать себе проблемами сільських територій, натомість користуються значними податковими пільгами. Вирощуючи на своїх полях рентабельні культури на експорт, часто руйнують українські родючі ґрунти, після чого виснажена земля потребує тривалого відновлення.

Тетяна ПОДОЛЯН

Речижкова Тетяна, 7 клас с. Жадани

Бабій Вікторія, 3-Б клас м. Іллінці

«ЗЕРНЯТКО»

Моя мама

Моя мама найкраща у світі!
Карі очі й ім'я в неї світлі.
Ніжна, добра матуся, красива.
В неї посмішка лагідна й мила,

Мене мама за руку взяла
І турботливо в світ повела.
Буде завжди матуся зі мною.
В неї серденько повне любові.
Я довіку їй вдячною буду
І ніколи її не забуду.

Ліскова Каріна, 11 клас с. Жадани

Бабусина вишиванка

Мені сорочку вишила бабуся
Й вручила, як безцінний оберіг.
Від радості я плачу і сміюся,
Бо знаю: це, щоб Бог мене беріг,

Щоб я росла на гордість всієї родині,
Щоб мала долю чисту і ясну,
Щоб пам'ятала: в рідній Україні
Родилась я, навчаюсь і живу.

На вишиванці квітне сад вишневий,
Цвітуть луки і ниви шелестять,
Додолу грона опускає калина,
І журавлі із вирію летять.

В нитках барвистих оживає слава
Далеких гордих прадідів моїх...
Тепер я знаю, що не маю права
В думках і вчинках зраджувати їх.

Я – українка! В вишитій сорочці -
Найкраща серед всіх сучасних «МІС»,
Частиночка великого народу,
Який свій хрест крізь терени проніс.

«Народ мій є, народ мій завжди буде», –
Поет сказав. А я лише додам,
Що, де традиції не шанують люди,
Немає порятунку й щастя там.

Дудюк Ірина, 9 клас м. Іллінці

Рідне село

Село рідненьке – рідна хата,
А біля хати пахне м'ята,
Найкраще поле і садок,
І ліс, і річка, і лужок.

Як бджілка, мама тут працює,
А поруч тато мій воркує.
Ніхто в селі не байдкує,
А завжди старанно працює.

Ось діти в школу поспішають,
Бо там знання на них чекають.
Не знаючи тут горя й бід,
Живуть мої бабуся й дід.

Товаришів я вірних маю
І завжди їм допомагаю.
Село моє найкраще в світі,
Бо люди тут живуть привітні.

Дячук Діана, 6 клас с. Приборівка

Моя люба Україно!

Через гай та через поле
Простягнулась моя доля.
Люди вийшли працювати,
Бо ж часу немає спати.

Річка весело біжить,
І хмариночка летить.
Над землею встало сонце
Й глянуло мені в віконце.

У дворі собака лає.
Про дитину мама дбає.
На даху сидить наш кіт -
Бачить гарний краєвид.

Люди в церкву йдуть молитись.
Йдуть на сонце звірі грітись.
Розквітай, моя країно,
Люба рідна Україно!

Малевський Олександр, 6 клас с. Жадани

Шмунь Маргарита, 10 клас с. Городок (вишивка)

Цвіркун Ірина, 2 клас с. Городок

Вітаємо студентів з округу, що навчаються у ВНАУ!

Шиговський Віталій Сергійович
23 ЗКМО 28.04.1994 смт. Оратів
Левчик Богдан Костянтинівич
32 М 29.04.1992 с. Борщагівка
Краснюк Олександр Андрійович
33 М 18.04.1992 с. Мончин
Шевчук Юрій Анатолійович
43 М 27.04.1992 с. Малинки
Шпирко Олександр Сергійович
43 М 15.04.1992 с. Дяньківка
Рябоконт Ігор Вікторович
33 М 04.04.1992 с. Медвежа
Гончарук Богдан Михайлович
21 ЕО 09.04.1994 с. Городок
Терещенко Євгеній Олександрович
11 ЕО 15.04.1995 с. Хрнівка
Ткачук Роман Олексійович
32 ЕО 26.04.1993 с. Чернявка
Огірчук Віталій Анатолійович
магістр-ЕО 21.04.1991 с. Теклінівка
Присяжнюк Віталій Миколайович
41 А 23.04.1983 м. Погребище
Балицький Олександр Юрійович
52 А 03.04.1985 с. Неменка
Покотило Тетяна Іванівна
66 ОА 25.04.1989 смт. Турбів
Залюбіва Наталія Борисівна
23 ОА 06.04.1993 м. Погребище
Довганенко Юлія Миколаївна
23 ОА 20.04.1993 с. Павлівка
Міщук Олена Михайлівна
62 ОА 22.04.1989 с. Сарашинці
Непийвода Світлана Анатоліївна
56 ОА 25.04.1990 с. Боблів
Мацухова Галина Анзорівна

65 ОА 06.04.1989 смт. Брацлав
Ліцишина Вікторія Сергіївна
42 ОА 22.04.1992 с. Райгород
Власенко Олеся Олександрівна
43 ОА 18.04.1993 с. Коржіївка
Супрун Оксана Василівна
43 ОА 26.04.1993 с. Гунька
Жорніков Валентин Андрійович
41 ДРУ 25.04.1993 с. Сverdлівка
Півень Альона Іванівна
31 Т 30.04.1986 м. Іллінці
Свіргун Дмитро Олександрович
32 Т 01.04.1991 м. Іллінці
Ліпач Наталія Михайлівна
43 Т 30.04.1988 м. Іллінці
Федорець Наталія Анатоліївна
53 Т 04.04.1989 с. Купчинці
Фещук Ганна Михайлівна
41 Т 22.04.1992 смт. Турбів
Савко Дмитро Васильович
42 М 22.04.1990 м. Липовець
Миргородський Максим Юрійович
52 М 07.04.1988 с. Кальник
Кузьменко Олександр Григорович
62 М 04.04.1991 с. Ковалівка
Волошина Олександра Сергіївна
41 Т 09.04.1990 с. Приборівка
Коба Катерина Юріївна
61 - маг 16.04.1991 м. Немирів
Цимбалюк Володимир Анатолійович
11 Т 07.04.1995 с. Скала
Цмокало Юлія Василівна
32 Т 26.04.1993 м. Погребище
Джсемула Віталій Анатолійович
21 МК 01.04.1994 с. Кірово

Дзюбенко Юрій Миколайович
41 МК 30.04.1992 с. Обідне
Махмудов Батир Тахірович
11 М 05.04.1994 с. Підлісне
Гльницька Любов Анатоліївна
31 МП 07.04.1994 с. Вербівка
Джурицький Віталій Миколайович
21 ММС 27.04.1994 смт. Оратів
Салій Сергій Анатолійович
36 МОА 10.04.1993 смт. Оратів
Соловійова Олена Володимирівна
13 МЗЕД 12.04.1995 с. Медвежа
Семенівна Анастасія Олександрівна
31 ММС 24.04.1993 с. Райгород
Крижанівська Людмила Василівна
52 МОА 23.04.1990 смт. Оратів
Маріна Олена Єгорівна
52 МОА 23.04.1990 смт. Брацлав
Паламаренко Яна Вікторівна
51 МВВББ маг. 04.04.1991 с. Кальник
Шаркевич Олеся Миколаївна
11 КР 02.04.1995 с. Сопин
Поліщук Олена Олександрівна
52 ОА 15.04.1991 с. Ношашко
Казмірчук Олена Володимирівна
34 ОА 21.04.1993 с. Вербівка
Чорна Тетяна Петрівна
22 ОА 23.04.1994 с. Ковалівка
Шабатура Інна Олександрівна
35 ОА 23.04.1994 смт. Брацлав
Феофанова Наталія Віталіївна
42 ОА 11.04.1991 с. Мала Бушинка
Кузьмич Інна Володимирівна
21 ПівВ 21.04.1994 с. Кожанка
Барський Дмитро Олександрович
11 ПівВ 07.04.1995 с. Травневе

Оголошення:

Ми радіємо, що у «Зернятка» з'явилося багато друзів-дітей, що люблять рідну землю, своє село, родину. Дякуємо усім, хто надсилає свої творчі роботи, які можна переглянути за допомогою Інтернету в Контакті: Група «З любов'ю до батьківської землі». Кращі твори будуть розміщені на сторінках газети «Наш вісімнадцятий». Роботи надсилайте на електронну адресу vsau-studio@mail.ru, або передавайте через представників народного депутата у своєму районі.

Творчого вам натхнення, друзі!

Спорт

Паростки «Весняного первоцвіту»

Спортивна арена Немирівщини не може жити без гарячих змагань.

30 березня у спортивному комплексі районного центру вперше за історію відбувся дитячий турнір з футболу «Весняний первоцвіт». Власне кажучи, для багатьох юних спортсменів ці змагання стали своєрідним трампліном до Кубка шкіряного м'яча. З кращих футболістів трьох-команд учасниць «Весняного первоцвіту» пізніше сформуєть ударну силу, яка й захищатиме честь району.

За право називатися кращими за-

хисниками й бомбардирами боролися хлопці з Брацлава, Ковалівки та Немирівки. Головна умова - вік спортсменів 12-13 років.

Перемогу на полі здобула команда з Ковалівки, друге місце вибороли футболісти з Брацлава, почесне третє місце дісталось господарям турніру. Однак, ніхто з учасників змагань не залишив споркомплекс з розчаруванням в серці - від головного мецената турніру Григорія Калетника усім дісталися грамоти та подарунки.

Дмитро СУБОТНІЙ

«Наш вісімнадцятий»

Засновник і видавець:

Благодійний фонд «Майбутнє наших дітей»

віддруковано: ТОВ «Регіна ЛТД»

вул. Пугачева, 1 тел. 69-47-62

Адреса редакції і видавця:

м. Вінниця, вул. Соборна 72

Редактор: Тетяна Довгань

Дизайн та верстка: Дмитро Биковський

Електронна скринька: nash_18@mail.ru

Думка редакції не завжди співпадає з точкою зору авторів публікацій.

Редакція має право скорочувати і редагувати надіслані матеріали.

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори публікацій.

Свідчення про державну реєстрацію ВП 871-229-Р від 12.12.2012.

Друк офсетний. Ум.друк.арк. 3,0. Зам. № 6650. Наклад 15 000 прим.